

GUTAI MAGDA:

Helyzetjelentés

Agresszív és túlfinomult vagyok,
igen, Barátom!

Sólymot dresszíroztam, magasiskolák
növendék királyát.
Felöltöttem a szalmabábot,
kisdéd ördögeim örömére,
s táncolni hívtam. Verebek köpenyére
pingáltam pávaszemet, titokban.

Sohasem loptam

sem aprópénzt, sem álmat.

— Mégis egyenruhában érkezett a reggel,
diszkrét kulcsörzötéssel. Ő, már mióta!
Letessékelt a kedves szalmazsákról.
Dideregtem. Öklömbe haraptam
(a véres köpet elárult),
míg a cellaajtó vagy az Apokalipszis
kapuja lassan kitárult.
Nézd az esendők vézna sziluettjét —
Gyökérgyerekeket, pókhálóba burkolt
pólyásbabákat ringatnak a medvék.

Agresszív és túlfinomult vagyok,
— s gyámoltalan is, ámde veszettül.
Rúzszom az arcom, maszkokat váltok.
Rám jön a fájás; sohasem enyhül.
Tűnődöm. Eltűnök. Tűnedezem.
Rejtekhelyekre húzódok, Barátom,
— azért, hogy észre ve gy en .

Jelentés

Annyira ma kuláttanul,
ahogyan verset írok,
kellene belépnem bárhova,
mint a vak,
tapogatózva a szeretetért
s mindent-tudólag.
Megláttalak.

Nem szeretem a vízben főtt halat;
az angolnák mind körém tekerőznek.

Öld meg őket.

— Addig hátrébb húzódok

hosszad képest,

hogyha jóváhagyod.

Micsoda ösanyákat hordozok
gyámoltalan s vakmerő génjeimben!
Az egyik félreállt, a másik megbirkózott
a máglyahalálért;
tudta, hol az isten.

En nem tudom.

Sokakkal snóblizom,
snúrozok, mielőtt elaludnék.

Reflexió

Ladányi Mihálynak

Kevés az esély a túlélésre.

„Addig is lődöröghetsz” — mondom

magamnak

„Teheted a dolgoz,
hogyha hagynak.”

Akikre rászorulnál, hátrébb vonják
utolsó védelmi hadtestük is mögüled.

Kifoszt egy fontos találkozásból
újjent ez a koravén gyerek-ész.
Annyira ritka manapság,
hogy csak üldögél és elidőz
valakivel az ember.

Barátkoznék veled.

Isten istállóját ellepi
a mézgaillat és a döglegyek.

Nem szorul érvágásra, csak kelleti magát
— egész a kifehéredésig —
ez a vértolulósos délelőtt;
a szőlő, a barackos.

Köszönsz, mint azelőtt

— most a mennyei présház előtt —,
kissé humoros meghajlással;
csupán

nem vagy jelen.

Szökdécselő tücsök
halandzsázik helyettünk.
Nem kell messzire mennünk;
kimondja majd a csendet
rólad is, te proletár kobold,
Villon pesti utódja, külvárosi
szent és vagány,
jó apa, jó szerető,
nemcsak faliújságok felelőse
minden szegényekért.

Hogy is mondtad?

(bagoly a bagolynak)

Nem lehet komolyan venni
halálad, csak az életedet
(és azon is túl —).